

PRZEDSZKOLE SAMORZĄDOWE NR 3
W BIAŁEJ PODLASKIEJ
UL. WARSZAWSKA 19 C

Rok 2025/2026 NR 2
Numer 2

listopad/grudzień

PRZEDSZKOLNE CO NIE CO

KONTAKT TEL (83) 341-64-16 DYREKTOR ; 341-64-17
ADMINISTRACJA

E-MAIL ps3@poczta.onet.pl

STRONA INTERNETOWA www.przedszkole3bp.edu.pl

W tym numerze:

Życzenia

1

System FM w zaburzeniach przetwarzania słuchowego- co to jest i jak pomaga dzieciom?

2

Dziecko też może pomagać

3

Jak wspierać emocje dzieci?

4

Pokoloruj choinkę zgodnie z instrukcją

5

Z okazji Świąt Bożego Narodzenia życzymy zdrowia, spokoju oraz radosnych chwil spędzonych w gronie najbliższych. Niech ten wyjątkowy czas przyniesie wytchnienie od codziennych obowiązków, a Nowy Rok obfituje w pomyślność, spełnienie marzeń oraz sukcesy w życiu osobistym i zawodowym.

Krystyna Reluga
Dyrektor Przedszkola Samorządowego nr 3
w Białej Podlaskiej
Wraz z Pracownikami

Boże Narodzenie 2025 r.

System FM w zaburzeniach przetwarzania słuchowego – co to jest i jak pomaga dzieciom? Czym jest system FM?

System FM to nowoczesne narzędzie wspierające dzieci, które mają trudności z przetwarzaniem słuchowym, czyli ze skutecznym odbiorem i rozumieniem mowy w różnych warunkach.

Składa się z dwóch elementów:

nadajnika – najczęściej mikrofonu, który nosi nauczyciel/terapeuta;

odbiornika – małego urządzenia podłączonego do słuchawek lub aparatu słuchowego dziecka.

System działa podobnie do radia: dźwięk z mikrofonu przesyłany jest bezpośrednio do uszu dziecka, dzięki czemu dociera czysty, wyraźny sygnał, niezależnie od hałasu w otoczeniu.

Jak działa system FM i dlaczego jest skuteczny?

W sali przedszkolnej panuje naturalny gwar: dzieci rozmawiają, przesuwają krzeselka, pracują w grupach. Dziecko z zaburzeniami przetwarzania słuchowego ma w takich warunkach trudność z odróżnieniem tego, co najważniejsze – głosu nauczyciela – od dźwięków tła.

System FM podnosi jakość sygnału, nie zwiększając głośności otoczenia. Dzięki temu dziecko słyszy wyraźne polecenia, a mózg nie musi wkładać dodatkowej energii w „odsiewanie” szumu. To z kolei przekłada się na:

- lepsze skupienie uwagi,
- mniejsze zmęczenie słuchowe,
- łatwiejsze rozumienie poleceń,
- większą pewność siebie w sytuacjach edukacyjnych.

Kiedy stosuje się system FM?

System FM jest polecany w sytuacjach, gdy dziecko:

- ma zdiagnozowane zaburzenia przetwarzania słuchowego (CAPD),
- ma trudność z rozumieniem mowy w hałasie,
- szybko się męczy podczas słuchania,
- często prosi o powtórzenia,
- sprawia wrażenie, jakby „nie słyszało”, mimo że badania słuchu fizycznego są prawidłowe,
- ma trudności w nauce wynikające z niewyraźnego odbioru mowy.

Może być stosowany zarówno w przedszkolu, jak i w szkole, na zajęciach grupowych i indywidualnych.

Słuch fizyczny a słuch fonematyczny – czym się różnią?

Słuch fizyczny to zdolność ucha do odbierania dźwięków. Bada go protetyk lub laryngolog za pomocą audiometrii. Jeśli słuch fizyczny jest prawidłowy, oznacza to, że ucho dziecka odbiera dźwięki o odpowiednich częstotliwościach i głośności.

Można mieć idealny słuch fizyczny, a mimo to – trudności ze zrozumieniem tego, co się słyszy. I tu właśnie wkraczają mechanizmy przetwarzania słuchowego. Słuch fonematyczny to zdolność rozróżniania dźwięków mowy, czyli fonemów. Dzięki niemu dziecko odróżnia np. „p” od „b”, „k” od „t”, „s” od „sz”; dźwięczność od bezdźwięczności. Prawidłowy słuch fonematyczny jest potrzebny do:

- rozumienia mowy,
- poprawnej wymowy,
- nauki czytania i pisania.

Jeśli słuch fonematyczny jest osłabiony, dziecko może mylić podobnie brzmiące głoski, mieć trudności z analizą i syntezą słuchową, a przez to – z czytaniem i pisanem.

Dlaczego to wszystko jest takie ważne?

Dzieci z trudnościami w przetwarzaniu słuchowym często wydają się „nieuważne”, „zamknięte w sobie” lub mające kłopoty z koncentracją. Tymczasem ich mózg po prostu nie otrzymuje informacji w wystarczająco czytelnej formie. System FM nie „naprawia” słuchu – ale poprawia jakość sygnału, dzięki czemu dziecko może w pełni korzystać z zajęć, czuć się pewniej i lepiej funkcjonować w grupie. Nie jest to także jedyna droga terapii. Odpowiednie metody i narzędzia należy zawsze dobrać indywidualnie do możliwości i potrzeb dziecka.

Ewa Lisowska

Dziecko też może pomagać

Pomaganie jest ważne!

Po pierwsze: obowiązki domowe to coś zupełnie naturalnego. Maluch naprawdę jest w stanie wyrzucić po sobie pampersa, czterolatek nakryć do stołu, a sześciolatek odkurzyć swój pokój.

Po drugie przydzielamy dzieciom specjalne role: pomocnika, asystenta, super agenta. Czy znacie kogoś, kto nie chce być superważny?

Kolejna żelazna zasada: pozwól dziecku się bawić! Dzieci są naturalnie zaprogramowane do zabawy. Jasper Juul w książce „Twoja kompetentna rodzina” mówi, że to trwa do 14 roku życia. Jeśli więc chcemy jednocześnie uczyć dzieci od początku obowiązkowości i wykorzystywać ich naturalny rozwój, działanie przez zabawę to słuszną drogą. Sprzątamy więc w rytm muzyki, nakrywamy do stołu tak szybko, żeby zdążyć zanim skończy się piosenka, sprzątamy klocki segregując je kolorami itp...

Rodzice pamiętajcie:

1. Dobierajmy obowiązki adekwatnie do wieku. Nie oczekujemy zbyt wiele. I nie dajcie się wpędzić w jakieś tabelki, że 5 latek powinien...
2. Kiedy czujemy opór, nie naciskajmy mocniej w myśl konsekwencji, tylko spróbujmy inaczej. Miejmy w głowie, że i my czasem naprawdę nie mamy siły włożyć talerza do zmywarki.
3. Dawajmy wybór - nikt z nas nie lubi działać pod przymusem!
4. Sami nie miejmy skwaszonej miny, kiedy zabieramy się za prace domowe. Dzieci bacznie nas obserwują i możemy łatwo wdrukować w nie, własną niechęć do obowiązków.
5. Dzieci lubią rzeczy atrakcyjne. A atrakcyjne w oczach dzieci są gadżety: specjalne ściereczki, miotełki, płyny.
6. Robienie codziennie tego samego naprawdę może być nudne. Warto więc by te obowiązki się zmieniały.

Angażowanie dzieci zmusza nas też do odpuszczania. Łóżko nie będzie idealnie pościelone, ubrania nie będą ułożone w równe kostki, kuchnia podczas gotowania obiadu „nieco” brudniejsza. I to jest SUPER. Dzieci naprawdę chcą pomagać, chcą być częścią drużyny – rodziny.

Beata Zachariasz

Jak wspierać emocje dzieci?

Emocje to naturalne, silne reakcje na wydarzenia, które dostarczają nam ważnych informacji o nas samych i świecie, pomagając adaptować się do otoczenia i motywując do działania, a do podstawowych należą radość, smutek, złość, strach, zaskoczenie i wstręt. Nie ma emocji "dobrych" czy "złych", każda pełni swoją rolę: strach chroni, smutek pozwala na odpoczynek, a złość wskazuje na naruszone granice, a kluczem jest ich rozpoznawanie, akceptacja i konstruktywne wyrażanie, a nie tłumienie, co może prowadzić do problemów zdrowotnych. Rozumienie i zarządzanie emocjami, czyli inteligencja emocjonalna, jest kluczowe dla zdrowia psychicznego i budowania relacji.

Wsparcie emocjonalne jest kluczowe dla prawidłowego rozwoju dziecka. Dzieci, które czują się rozumiane i akceptowane, lepiej radzą sobie z trudnościami i budują zdrowe relacje.

Przede wszystkim warto słuchać dziecka uważnie. Pozwól mu mówić o swoich uczuciach bez oceniania i przerywania. Nawet jeśli problem wydaje się błahy, dla dziecka jest on ważny.

Kolejnym krokiem jest nazywanie emocji. Pomagaj dziecku rozpoznawać, co czuje, mówiąc na przykład: „Widzę, że jesteś smutny” lub „Wygląda na to, że jesteś zdenerwowany”. Dzięki temu dziecko uczy się rozumieć swoje emocje.

Ważne jest także okazywanie akceptacji. Pokaż, że każda emocja jest naturalna, nawet złość czy strach. Ucz dziecko, że emocje są w porządku, ale nie każde zachowanie jest akceptowalne.

Na koniec pamiętaj o dawaniu dobrego przykładu. Dzieci uczą się poprzez obserwację, dlatego warto samemu pokazywać, jak radzić sobie z emocjami w spokojny i konstruktywny sposób.

Wsparcie emocjonalne buduje w dziecku poczucie bezpieczeństwa i pewność siebie na całe życie.

Akceptowanie emocji dziecka – skrót

Każda emocja jest OK, nie każde zachowanie.

Nazywaj emocje: „Widzę, że jesteś zły/smutny”.

Oddziel emocję od zachowania: „Rozumiem złość, ale nie wolno bić”.

Nie umniejszaj uczuć („to nic takiego”).

Bądź obecny: „Jestem tu z tobą”.

Daj czas na emocje.

Rozmowa po uspokojeniu: „Co było trudne?”.

Empatia + granice = bezpieczeństwo.

Pokoloruj choinkę
zgodnie z instrukcją.

Bombki w kolejności od góry na:

- czerwono
- żółto
- niebiesko
- fioletowo.

Wstążki w kolejności od góry na:

- niebiesko
- fioletowo
- żółto

Gwiazdę na żółto.

Lampki na czerwono.

Piernikowe serca na brązowo.

Łańcuch na pomarańczowo.

Cukierki na różowo.

Dzwoneczki na żółto.

Choińkę na zielono.

© printotek a.pl